

Như một dạ tiệc trên ngón tay

Những điều thuốc đã mở ra

Một ngày

Một đêm

Một khoảng thời gian

Một cánh cửa khép...

Bạn hãy tìm kiếm cho mình chiếc chìa khóa

Chúng có vẻ gỉ sét

Có vẻ bị bỏ rơi

Những chiếc chìa khóa vô dụng

Không mở ra

Một chiếc cửa sổ

Một ngôi nhà nào

Không mở được một cái gì

Chúng chỉ biết chứa trong mình một kho tàng

Không nhìn thấy bằng mắt thường

Chúng giấu trong mình một cánh cửa.

Và như thế

Hãy nhật hộ tôi.

Tôi không có thiện chí kể lại cho bạn

một câu chuyện nào đâu

Tôi muốn đi tìm chiếc chìa khóa

Bị bỏ rơi

Ở nơi

Chúng chứa đựng kho tàng.

Hãy học lời của dòng nước

Có đôi lúc sự mắc cạn làm ước mơ của ta trôi chảy

Ta nhỏ từng giọt

Từng li từng tí.

Hãy học lấy lời của một dòng nước

Bắt nguồn và không kết thúc

Điểm chúng ta đến là sự khô cạn

Và hãy học lời trôi đi của dòng nước

Học đi qua mọi thứ
Học cách lãng quên
Hãy học lời của một tờ lịch
Bên dưới ngày 15 là 16, 17, 18, ngày 30,
hoặc là ngày mừng một của một tháng sau
Những cái gì thuộc về tương lai đều nằm bên dưới
Tờ lịch này
Những cái chạm tay của chúng ta không thể bóc đi một ngày
Tháo gỡ một việc làm ngu xuẩn ở phía trước
Chỉ có thể gọi tên một ngày
Một ngày đương nhiên
Một ngày mà nếu không bóc những tờ lịch
Chúng vẫn đến
Chúng đi qua.

Hãy học một tờ lịch
Về cái rõ ràng
Những con số và một vài con chữ
Phẳng phiu,
Trên tờ giấy này

Một ngày chỉ có thể thôi
Chỉ có bấy nhiêu nhưng chúng đã đại diện
cho một ngày rồi đó
Một ngày đơn giản hoặc một ngày phức tạp
Có biến cố
Hay không biến cố
Cũng chỉ chừng ấy
Chừng ấy màu
Trôi qua.

Hãy tự hỏi tại sao Chủ nhật lại có màu đỏ,
Tại sao người ta đã nhuộm hồng nó
Người ta nhuộm hồng ngày nghỉ
Người ta không nhuộm hồng những ngày lao động
Những ngày mệt mỏi
Và những ngày mệt mỏi cũng thật nhiều màu
Có khi chúng màu xanh
Nhưng cũng có khi người ta cho chúng
một màu đen đậm bạc
Trên những tờ lịch này.

Khu vườn

Buổi sáng đẹp nào nùng hiện ra bên cửa sổ.

Nhìn những chiếc lá vàng, người chị hai luôn tìm thấy chút hoảng sợ.

- Rồi chúng ta sẽ chẳng bao giờ lớn lên được. -
Cô nói với đứa em út. - Lũ chúng ta sẽ chết nơi này.

- Chị đã muốn ra đi một ngàn lần rồi mà!

- Nhưng thử hỏi, chị phải đi đâu?

- Đó là lỗi của bố, chị biết mà. - Người em út nói chẳng mấy may xúc động. Cô quá quen điều này. - Bố muốn nơi đây thành nhà tù. Bố giam em nhiều nhất. Em còn tệ hơn con chó này!

- Em không được quyền nói thế!

- Em biết!

- Nhắc lại đi!

Đứa em vẫn im lặng.

Giọng cô chị hai bắt đầu cau có:

- Chị bảo em nhắc lại!

- Đó là điều tuyệt diệu... - Hai chị em nói.

- Đó là giấc mơ. - Người chị nói.

- Đó là những gì chúng ta yêu quý nhất! -
Người em nói.

- Nói tiếp đi!

Người em gục đầu vào người chị hai, òa khóc. Những phút yếu lòng cô đều làm vậy. Cô chị cũng biết rõ điều đó, thỉnh thoảng lại giơ bàn tay ra xoa vào má đứa em. Lăn ngón tay lên cái sống mũi thanh thanh, từ đó cô cốc nhẹ vào cái trán bi lụy của em mình.

Trong gia đình, giữa ba chị em, chỉ có cô Út có cái trán đằm lẹ. Nhìn vào, cô thấy nỗi buồn phảng phất truyền kiếp. Nó là điểm di truyền của dòng họ cô. Một ngàn năm trước, cô tin vậy. Có người được truyền một con mắt, một sống mũi, một cái nhìn, hoặc một cử chỉ. Di chứng có vẻ bệnh tật, nhưng cũng là sự kiêu hãnh, chúng nằm lại trên cơ thể những kẻ hậu sinh. Cô là sự tuyệt tự của di chứng.

Trong giấc mơ rong ruổi nào đó của mẹ cô, dấu ấn dòng tộc bỗng in đậm lên đứa này, nhưng nhạt nhòa trên đứa khác. Cô và con Ba là sự nhạt nhòa di chứng đằm lẹ. Nhưng cô không nói làm sao đứa em biết. Cô ém nhẹm sự mũi lòng của mình. Thế là con Út đành phải sống một cuộc đời có dấu hiệu nhưng lại đánh mất sự hiểu biết về chúng.

Khi buồn, cô Út hay gục đầu vào lòng bàn tay chị mình như chim non rúc đầu vào tổ, cội nguồn yêu thương của cô. Nhưng cái tổ ấm cũng buồn tẻ làm sao, không phải lúc nào cô cũng có thể gục đầu vào. Chị cô có những bận bịu riêng, trên cánh đồng, trong khu vườn, góc sân, và như thế, cái tổ êm ái đã được mang đi.

Những khi cảm thấy sẽ vấp phải nỗi buồn nào đó trong ngày, có thể sau giấc mơ ám ảnh chẳng hạn, hoặc nhiều ngày trở nên buồn liên tiếp, cô Út tin hôm nay cũng sẽ buồn. Ngay từ sáng sớm, cô chặn người chị hai nơi góc nhà:

- Hôm nay em cần bàn tay của chị.

Khi nói như vậy, cô gần như muốn khóc. Lại thấy mình ngu xuẩn, yếu hèn. Cô vĩnh viễn phụ thuộc vào chị mình. Như cái cây không thể sống trong cảnh lá, cô tự rơi rụng. Mỗi nỗi buồn cô rụng vào tay chị những xanh xao, cô rụng hết những gì

thuộc về cô cho đến lúc tàn úa. Rồi cô lại xanh um lên khi được người chị hai vỗ về. Cô nẩy mầm.

Đạo chưa phát hiện cái trán dẫm lệ, cô chị hai hay bực bội gièm pha. Nhưng nhiều lần chửi mắng không có kết quả, nhất là sau cái chết của người bố, cô nhận ra cái nét u buồn phảng phất kia. Cô biết, cô đã trở nên vai trò người cha không gì có thể thay thế. Cô đành chấp nhận, rồi cô tự nguyện, cô hiểu mọi gốc rễ của nỗi sầu muộn đó.

Rảnh rỗi, cô áp bàn tay vào cái trán dẫm lệ của em mình như dò tìm nỗi buồn. Nếu như nỗi buồn có thể hiện lên như một sợi gân, cô sẽ xoa nhẹ chúng, cô chạm vào bằng sự dịu dàng.

Thời gian âm thầm trôi, nó chảy đều đặn, thu vén những quá khứ không khoan nhượng, nó trở nên tham lam như chui vào lỗ hổng không đáy. Những đứa em lớn dần, người bố thì xa mãi, cô giống như vật thể chỗng, ông mượn thân xác cô bày tỏ mình. Đôi lúc cô còn có cảm giác như không tìm thấy mình, cô đi đâu đó. Cô soi mình vào chiếc gương lớn, điểm danh từng đường nét, từ mái tóc xuống đôi môi, làn da, hoặc nhìn toàn bộ con người mình. Dù không mang lấy một nét di chứng, nhưng dường như lại có nỗi oan trái khác, cô thuộc về ai đó, ngoại trừ chính cô.

Hoài nghi nhưng kiêu hãnh, cô nhận ra mình thuộc về người bố những đường nét này. Ngay thời điểm sinh ra cô đã thuộc về ông. Cô là một bàn chân, là cái miệng, là tư tưởng, là thói quen, là nét u uẩn của cha. Ít nhất điều đó cũng hiện diện trong mắt các em cô. Lắm lúc cô có những cư xử khá bất ngờ. Cô hoảng sợ cho khả năng hóa thân.

Có lần nọ soi gương, cô thấy mình mọc râu, một vết sẫm sẫm trên đôi môi. Chúng mọc từ lúc nào, từ tiềm thức của cô hay từ những hóa thân bình thường và thường trực từ lúc bố cô mất? Cô thấy giọng mình biến đổi ồm ồm, không trong trẻo như xưa. Cả dáng đi cũng không thật dịu dàng. Chúng thô thiển, vuông vắn; chúng như một mệnh lệnh nghiêm khắc, thiếu đi sự hoa mỹ.

Cô tưởng tượng những cọng râu bông dựng đen nhánh, càng lúc càng rõ mồn một trên đôi môi mất màu của cô. Rồi như một vết đen thâm độc phủ dần lên khuôn mặt, chúng loại bỏ giới tính cô mang. Chúng biến cô thành người đàn ông kỳ lạ, một thứ ẩn dụ về hóa thân. Ngực cô xẹp xuống. Vai cô to ra. Mông trở nên suôn suôn không hiểu nổi, một nét mông không nguyên vẹn cho lắm. Cô trở thành người cha.

Nỗi lo sợ hoang mang đến bất kể ngày đêm, đang khuya khoắt chúng xông xộc tới, bò lên giường,